

Mirolijntje

Alfred Listal

bron

Alfred Listal, *Mirolijntje*. Gebr. Kluitman, Alkmaar 1918

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/list002miro01_01/colofon.php

© 2012 dbnl / erven Alfred Listal

 i.s.m. bibliotheek.rotterdam.nl

[Mirolijntje]

MIROLIJNTJE heette ze, het prinsesje waarvan ik wat vertellen ga; ze was tot haar vijfde jaar een lief kindje geweest, dat vriendelijk naar elkeen toe kwam gehuppeld. Alle menschen van het land hielden veel van Mirolijntje, en de kindertjes ook. Want ze kwam altijd naar buiten, uit het hek van den tuin, wanneer ze spelende kindertjes op den weg zag; en dan speelde ze mee, net als de anderen en was de aardigste en liefste van allemaal. En soms nam ze de kinderen met wie ze gespeeld had ook mee naar binnen in het park en liet ze al haar bloemen en planten zien, en haar popjes en haar mooie kleertjes en ook de duiven en kalkoenen die in den tuin van den koning waren. Dan klapte de lieve Mirolijntje in d'r handjes van pret en zei: 'Vader heeft gezegd, die krijg ik allemaal als ik groot ben en dan zal ik er iedereen wat van geven, dan is iedereen blij.'

't Liefst is het kindje dat graag geeft
Van 't moois en 't lekkers dat het heeft,
En vindt dat van zijn overvloed,
Een ander ook wat hebben moet.
Wie zelf maar neemt al wat-i kan,
Neen, daar houdt niemand van.

MAAR och... Mirolijntje bleef niet zoo... Toen ze zes jaar zou worden, begon ze pas goed te beprĳpen dat ze een prinsesje was, zie je; en toen vond ze op eens dat ze niet meer met al die gewone kindertjes spelen moest die geen prinsjes en prinsesjes waren. Niemand was er zoo prachtig gekleed als zij! Niemand was zoo mooi en zoo rĳk! 'Maar ik ben ook een prinsesje,' dacht Mirolijntje, 'en er is maar één prinsesje in het heele land; zooals ik is er geen ander, heelemaal niet!'

Een gouden kroontje
en schoentjes van satijn,
Was dat niet héél
voornaam en fijn?

Zóó trotsch werd ze toen, dat ze net deed of ze de kinderen die voorbij het tuinhek kwamen niet zag. Ja, dat was erg jammer dat Mirolijntje, die zoo goed en vriendelijk was geweest nu zoo akelig en leelijk ging doen en zoo hoogmoedig werd. Niemand vond haar nu lief meer en haar moeder, de Koningin, had er heel veel verdriet van en zei tegen den Koning: 'Als Mirolijntje zoo voortgaat zal ze nooit een goeie koningin worden en niemand in het land zal haar lief en goed vinden!'

Maar wat gebeurde er? Een tooverfee, die wel wist hoe trotsch Mirolijntje werd, dacht: hoe zal ik dat hoogmoedige prinsesje weer even lief maken als vroeger?

ZEG KIJK EENS, ZEI DE KOOPVROUW TOEN

EN om te beginnen veranderde zij zich zelf toen in een oude koopvrouw, die met een mandje met vingerhoedjes en kammetjes en schaatjes door het park van het paleis ging. Daar kwam ze Mirolijntje tegen. Mirolijntje deed eerst of ze haar heelemaal niet zag; heel trotsch wou ze voorbijgaan.

‘Zeg kijk eens,’ zei de koopvrouw toen, ‘kijk eens! Wat wil Mirolijntje 't liefst hebben? Het is een groote eer als een prinsesje wat van een arme koopvrouw aannemen wil. Hier, dit is een kostbaar spiegeltje, een wonderspiegeltje! Kijk er toch eens in, en zie eens hoe mooi een prinsesje wel is...’

Mirolijntje keek er in en zag dat ze heel, héél mooi was; en ze stak haar handje al begeerig uit, want ze wou het spiegeltje dol-graag hebben! Toen zei de tooverfee:

O, spiegeltje, spiegeltje, spiegeltje klein,
 Maak dat het prinsesje gelukkig zal zijn.
 Breekt eenmaal je glimmende glaasje in-stuk
 Dan vallen er traantjes, en weg is 't geluk...
 Maar komt weer terug het verloren glas
 Dan wordt alles nog beter dan het was!...

Nadat ze dit tooverspreukje gezegd had ging ze heen... Mirolijntje lette op niets meer; die deed niet anders dan zich zelf bekijken in haar wonderspiegeltje. Het was geen gewóón spiegeltje, neen, wie er in keek zag zich zelf nog wel driemaal zoo mooi als-i werkelijk was. Begrijp eens hoe mooi Mirolijntje zich zelf nu wel zag; zij kòn er niet van ophouden en spiegelde zich den heelen morgen aan één stuk door.

EN er kwam een arm meisje door het park dat met een mandje met bloemen liep om die te verkopen. Floortje heette ze, en zij was het dochtertje van een heel arme boerenvrouw die dicht bij het paleis woonde. Floortje was een lief en ijverig meisje, zij liep iederen dag uren lang met haar mandje met bloemen en riep:

Koop, koop, menschen koop!
 Klinkt mijn liedje, waar ik loop.
 Kies een bloempje, rood of wit,
 Kijk toch eens, wie koopt er dit?
 Ik zou ze wel willen *geven*,
 Als 'k daar maar van kon leven!

Iedereen mag 't eerst bekijken,
 'k Heb een bloempje voor de rijken!
 'k Heb een bloempje voor den man
 Die maar weinig geven kan;
 Ieder hoort mij, waar ik loop;
 Koop menschen, koop!

Vroeger had Floortje met de andere kinderen wel eens voor het hek van den paleistuin gespeeld, maar nu deed Mirolijntje net of ze haar heelemaal niet meer kende. Ba! zei Mirolijntje, en ze keek zóó hoogmoedig op het arme meisje neer, dat Floortje van verdriet de tranen in haar oogen kreeg. O, wat was dat leelijk van Mirolijntje!... maar wacht maar, ze krijgt haar straf wel. Juist op datzelfde oogenblik struikelde ze, het spiegeltje viel stuk op het brugje waarop ze stond, en één scherfje er van sprong het water in...

BA! ZEI MIROLIJNTJE

MAAR 't ergste was: Mirolijntje was meteen in een bloempje veranderd, vlak aan den oever; en daar werd ze door de wind heen en weer gewiegeld, zoo dat ze zich altijd-maar-door spiegelen moest in het water. Spiegelen, spiegelen den heelen dag door. Weet je wel dat de koopvrouw gezegd had:

Breekt eenmaal je glimmende
glaasje in-stuk,
Dan komen er traantjes
en weg is 't geluk!

En zoo was 't nu uitgekomen; Mirolijntje kon niet meer praten en niet meer spelen, ze was nu een bloempje; en als dauwdruppeltjes lagen de traantjes van verdriet in haar kelkje. Dat had ze er nu van, van zoo trotsch en leelijk te doen! En Floortje had het gebroken spiegeltje opgeraapt en nam het mee naar huis en ze dacht: 'Net goed, dat hoogmoedige prinsesje heeft haar verdiende loon...'

Elken dag kwam Floortje voorbij het prinsesje, dat in een bloempje was veranderd; elken dag zag ze dat haar kelkje vol dauwdruppeltjes was: traantjes van verdriet. Maar Floortje had geen medelijden. Mirolijntje had haar zóó wreed veracht dat Floortje er hardvochtig van was geworden en in haar hartje dacht: 'Fijn! nu zal je nooit meer pronken hier in het park en ba! zeggen tegen arme kinderen.' En dan lachte Floortje Mirolijntje stilletjes uit.

‘DAT is óók niet mooi,’ dacht Slibberhip, een heel wijze, oude kikker, die het zag uit zijn modderholletje aan den oever. Hij las altijd in een boek waarin stond wat er met de kinderen en dieren en bloemen gebeurt. En de waterdiertjes kwamen telkens om raad bij hem als ze in verlegenheid zaten. Ze zeiden: ‘Slibberhip is de voornaamste van ons allemaal, hij heeft een muts gekregen van den Sultan van Turkije en een ganzeveer om mee te schrijven van den keizer van China. Daar is niemand zoo wijs en geleerd en verstandig als meester Slibberhip.’ En toen nu Slibberhip zag hoe hardvochtig Floortje was geworden, riep hij op een morgen uit zijn holletje:

Diep op den grond van de water-plas,
Daar ligt nu veel wat eerst boven was,
Het blinkt en het schittert, o wat 'n pracht!
Als Slibberhip duikt wordt het boven gebracht...

Floortje dacht eerst dat het maar mal kikkergekwaak was en niets anders. Maar Slibberhip zei: ‘Ik weet véél, Floortje; ik weet ook waar het scherfje ligt van Mirolijntje's spiegeltje!’ ... Nu, Floortje had zelf op dien morgen, toen het spiegeltje brak, dat scherfje in 't water zien springen. Zij begreep dat Slibberhip er dus alles van wist. En hij zei verder: ‘Weet je wel, wat de tooverfee heeft gezegd:

‘Maar komt weer terug het verloren glas
Dan wordt alles nog beter dan het was!...’

SLIBBERHIP.

‘EERST wanneer dat eene glas-scherfje weer in het gebroken spiegeltje is gezet, dan zal het prinsesje weer een prinsesje wezen. Als je wil, Floortje, zal ik het scherfje voor je boven brengen... Maar er ligt ook veel ander moois... een fijne kralen-ketting ligt er óók... wil je die liever?’ Toen bedacht Floortje zich een oogenblik: Nu kon zij Mirolijntje een gelukkig leven teruggeven en haar weer het mooie prinsesje laten zijn... Als ze het scherfje maar vroeg! Zou ze?... Maar neen, ze bleef hardvochtig en zei: ‘Die ketting van kralen wil ik hebben.’ Slibberhip dook in het water en bracht haar een mooie kralenketting die Floortje zelf gauw om haar halsje deed. Den volgenden dag vroeg Slibberhip: ‘Er is ook een ring met een pareltje er in; wil je die liever? Maar dan moet je de ketting teruggeven...’ Floortje gaf de ketting terug en Slibberhip bracht in plaats daarvoor een goud ringetje boven, met een parel er in; dat deed Floortje aan haar vinger.

Zoo kreeg Floortje elken dag wat nieuws, en altijd was 't nog mooier dan 't vorige. En Mirolijntje moest een ongelukkig, treurend bloempje blijven, dat niets anders kon dan zich altijd maar spiegelen in het water, omdat de wind het op en neer wiegde; en het huilde altijd... Floortje vertelde haar moeder van den wonder-kikker, die haar zulke mooie geschenken gaf, maar van het spiegelscherfje vertelde ze niet. En ook niet dat zij de eenige was die wist waar Mirolijntje was gebleven.

EN op een dag kwam ze bij haar moeder met een mooi kistje, heelemaal vol prachtige steenen en juweelen en goud. Slibberhip had het voor haar opgedoken. En hij had gezegd dat een prinses het duizend jaar geleden in 't water had laten vallen. Daar had het al dien tijd gelegen.

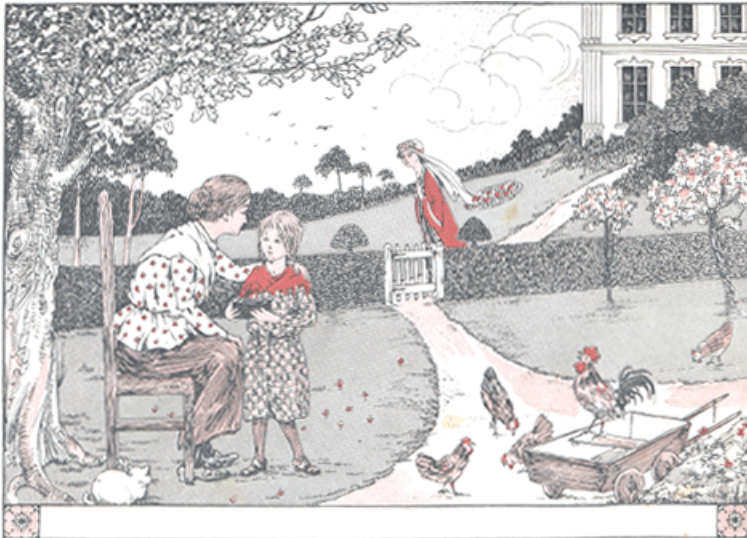
Wat waren ze prachtig, al die ringen en kettinkjes en armbanden vol groote parels en schitterende juweelen! Geen koningin had ze zoo!

Floortje's moeder wist van verbazing en bewondering niet wat ze zou zeggen; nu waren ze opeens door Slibberhip tot rijke, schatrijke menschen gemaakt, zij en haar Floortje...

Juist kwam de koningin voorbij...

En zij bleef staan en keek over den haag. 'Dag moeder, dag lief kind...' zei ze, en toen ging ze haastig verder, met gebogen hoofd. Floortje was opeens heel stil geworden. 'Wat zag de Koningin er bedroefd uit, moeder,' zei ze eindelijk zachtjes.

'De Koningin heeft het grootste verdriet dat een moeder hebben kan,' antwoordde de vrouw. 'O Floortje, denk eens hoe het zou wezen, als jij eens zoo onverwacht en voor altijd verloren was gegaan, zooals Mirolijntje, ons prinsesje, en niemand wist waar je was, en ik zou je nooit weer terug zien!...

JUIST KWAM DE KONINGIN VOORBIJ

“O WAT ben ik gelukkig dat ik mijn dochtertje nog heb, en wat ben jij gelukkig, Floortje, dat je je moeder nog hebt... Het is wel verschrikkelijk dat niemand in de heele wereld de arme Koningin kan helpen...”

En de goede vrouw hilde van medelijden met het verdriet van de Koningin. En toen werd het hartje van Floortje zacht en begon ook medelijden te voelen en ze vond dat ze slecht had gedaan. Want zij wist wel waar Mirolijntje was, en zij alleen had haar kunnen terugbrengen, en ze had het niet gedaan!... Zij hilde en sloeg de armpjes om haar moeders hals en wou opeens wel alles, alles vertellen wat zij alleen wist: van Mirolijntje, van het spiegeltje en van Slibberhip, den kikker, wat die had gezegd...

Maar zij schaamde zich te veel en vertelde het niet, en heel bedroefd ging zij dien avond naar bed. “Nu ben ik nóg slechter geweest,” dacht Floortje, “want nu had ik alles kunnen vertellen en dan was alles weer terecht gekomen, maar ik schaamde mij zoo, en nu heb ik niets goed gemaakt...” Eindelijk, moe van huilen, sliep zij in. Maar de tooverfee die Mirolijntje het spiegeltje had gegeven, wist wel hoe verdrietig Floortje was geworden; want een tooverfee weet alles wat ze weten wil, en zij dacht:

“Nu is het tijd, nu zal alles goed komen.”

EN wat deed ze? Zij veranderde zich in een lief licht elfje, dat vlindervleugeltjes had, en zoo kwam ze op dien avond, even voor dat de zon onder ging, op een boomtak zitten, vlak boven de plaats waar Mirolijntje zich treurend in het water te spiegelen stond. Zij schommelde zich op den tak heen en weer en zong een liedje:

Wiegewaaien... in de zon,
 Wie wou er niet dat-i vliegen kon?
 Vliegen over huis en veld...
 'k Heb mijn vingers nageteld,
 Hoelang het nog moet duren, -
 Hoeveel, hoeveel uren?...

Wiegewaaien... in de maan,
 Als de kindertjes slapen gaan,
 Slapen met een mooie droom...
 't Maantje gluurt al door den boom;
 Wiegewaaien op en neer,
 Morgen schijnt het zonnetje weer...

En toen vertelde zij dat het arme bloemenmeisje het spiegelscherfje wist, en... dat Slibberhip er morgen naar duiken zou... En Mirolijntje dacht in haar hart: nooit zal ik weer zoo trotsch doen en leelijk, maar lief zijn voor alle kinderen, ook voor de arme en die niet mooi gekleed gaan. Net als vroeger zal ik weer wezen... als ik maar weer een kindje mocht zijn zoo als toen.' Dat dacht ze, maar zeggen kon ze 't niet. En daarom schommelde ze maar huilend wat heen en weer met haar kelkje...

t.o.10

WIEGEWAJEN... IN DE ZON!

MAAR het elfje wist het wel, wat Mirolijntje bedoelde. Kijk, ze boog zich van den tak omlaag en ving in haar hand de traantjes die als dauwdruppeltjes in het treurige bloempje lagen... Als pareltjes had ze ze in haar hand, en toen brak zij een van haar lange donkere haren af en reeg daaraan de pareltjes. Dat was een prachtig kettinkje, ja, veel mooier dan de mooiste juweeltjes die Floortje in haar kistje had.

En wip! - daar was het elfje de lucht weer in, op haar kapellevleugeltjes. De zon was al onder; wiegewaaie - weg zweefde ze, net als een vlindertje; waarheen?... Naar het kleine huisje waar Floortje woonde, naar het kamertje waar Floortje huilend in slaap was gevallen. En kijk, overal waar het elfje langs boschjes en hegjes vloog, daar kwamen kleine nachtvlindertjes te voorschijn en fladderden mee. Geen gewone kapelletjes waren het, maar kabouterkindertjes. Elk had een paar kleine vleugeltjes. En er kwamen er hoe langer hoe meer bij. En wapperend en duikelend en lachend vlogen ze Floortje's kamertje binnen door het open venster. De sterretjes keken ook naar binnen en Floortje lachte even heel blij in haar slaap; het was zoo aardig en lief, al dat gefladder om haar bedje!...

TOEN liet het elfje haar het parelkettinkje zien, weet je nog wel? Mirolijntje's tranen die als dauwdruppeltjes in het bloempje lagen, en nu als kraaltjes geregen hingen aan een lange donkere haar van het elfje; o wat een fijn, fijn parelkettinkje was 't. Floortje moest er van huilen in haar slaap en ze zuchtte:

‘Dit is 't mooiste!’ - want 't was véél mooier dan al het prachtige dat zij in het kistje van Slibberhip had. Ze wou het zoo graag, heel graag hebben; al het andere wou zij er wel voor terug geven...

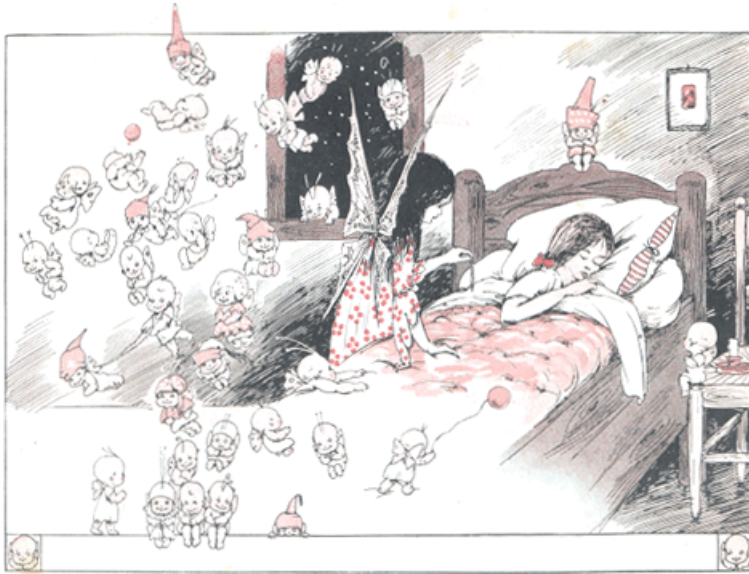
En in haar slaap zei ze zachtjes het liedje van den wijzen kikker op:

Diep op den grond van de waterplas,
Daar ligt nu veel wat eerst boven was,
Het blinkt en het schittert, o wat 'n pracht!
Als Slibberhip duikt, wordt het boven gebracht...

Toen zongen alle kabouter-kindertjes, met hun kapelle-vleugeltjes aan, lachend mee:

Als Slibberhip duikt, wordt het boven gebracht,
Hopsa, Fli-Floortje, hei! Mirolijn,
Wie zal er nu wel de gelukkigste zijn?

Ze duikelden en rolden ondersteboven en dansten op de dekens van Floortje's bed; ze speelden verstoppertje en zongen de grappigste liedjes vlak bij Floortje's kussen, tot aan den morgen toe...

DIT IS 'T MOOISTE

EN 's morgens - nu iedereen zal wel begrijpen wat Floortje toen deed. Al heel vroeg, nog voordat haar moeder wakker was, stond ze op en ging haastig met haar juweelenkistje naar Slibberhip. ‘Goeie, wijze Meester Slibberhip,’ zei ze, ‘mag ik nog éénmaal, nu voor 't laatst, kiezen?’ Slibberhip deed net of-i 't heelemaal niet goed vond en zei: ‘Gister heb ik al gezegd: 't Is de laatste maal, - en toen heb je 't allermooiste gekozen wat ik bovenbrengen kon; ga nu heen en stoor mij niet in mijn gedachten; ik heb wel wat anders te doen dan lastige kinderen hun zin geven, die elken dag wat anders willen...’

Maar Floortje klaagde: ‘O, ik zal nooit meer iets anders vragen, alleen deze ééne keer nog, toe, deze eene enkele keer!...’

En eindelijk zei Slibberhip: ‘Nu, wat wil je dan wel dat ik boven breng in plaats van deze prachtige steenen en juweelen en ringen? als je die terug geeft zal je weer het arme bloemenmeisje zijn, net als vroeger, en dan moet je weer opnieuw met je mandje lopen. Bedenk je maar goed!’ - ‘Ik heb mij al goed bedacht,’ zei Floortje, ‘hier is het kistje, Meester Slibberhip... geef mij het scherfje van Mirolijntje's spiegeltje, dat onder in het water ligt...’ ‘Wil je het spiegeltje dan maken?’ vroeg Slibberhip.

‘Ja,’ antwoordde Floortje, ‘ik ben slecht geweest. Toe, gauw, duik voor mij...’

TOEN lachte Meester Slibberhip heel vriendelijk en hij dook in twee slagen met zijn lange beenen het water in. Het kistje nam hij mee naar beneden - en het spiegel-scherfje bracht hij mee terug.

Nu rende Floortje naar huis, om moeder alles te vertellen. 'Kind je hebt heel goed gedaan,' zei moeder en kustte Floortje. 'Let op, als je het spiegeltje weer heel hebt gemaakt, en Mirolijntje, ons prinsesje, is weer terug, dan zal je heel gelukkig zijn. Haast je nu maar, het verdriet heeft al zoo lang geduurd!' Nu, Floortje ging dan ook dadelijk aan het werk - maar ach, hoe ze het scherfje ook in het gebroken spiegeltje leggen wilde, het wou maar niet passen! Den heelen dag meette ze en schoof en draaide het heen en weer, en nooit lag het goed. 'Ach,' zuchtte Floortje, 'het is wel moeilijk iets weer goed te maken dat bedorven is.'

Toen de avond kwam en 't donker werd, viel Floortje bij haar spiegeltje van moeheid in slaap en haar moeder droeg haar te bed. Nog was het spiegeltje niet heel... Maar wie kwamen daar aan, midden in den nacht, lantarentje voorop, één met de lijmpot, één met de kwast? Drie kabouterkindertjes waren het en de tooverfee had ze gestuurd.

DIK, DOP EN DUIMPJE

DUIMPJE, Dop en Dik,
't Kost maar 'n oogenblik, -
Duimpje, Dik en Dop,
Floortje wacht er op! -

Dik en Dop en Duimpje,
Niet grooter dan een kruimpje,
Niet grooter dan een regendrop,
Duimpje, Dik en Dop...

DAAR kwamen ze, hoor, de drie kleine snuitertjes en wat Floortje alleen niet had gekund, dat deden zij stilletjes heel knap in een ommezien...

Juist kwam de zon op, toen was het wonder-spiegeltje heel en Dik, Dop en Duimpje waren weer verdwenen... En op 't zelfde oogenblik was Mirolijntje weer het prinsesje van vroeger, juist zooals de tooverfee had voorspeld...

Ja, zij zat op den rand van haar bedje in het kasteel van den Koning, en ze had een prachtig parelkettinkje in haar handjes, - dat had de tooverfee gedaan; die had het immers van Mirolijntjes eigen traantjes gemaakt, maar dat wist Mirolijntje niet... En toen het zonnetje naar binnen scheen, toen gaf zij het kettinkje aan een edelman van het hof, en die moest het aan Floortje, het bloemenmeisje brengen.

‘HET is net of ik van haar gedroomd heb,’ zei Mirolijntje, ‘zij is 't liefste van alle kinderen die ik ken...’

En de edelman kwam Floortje met haar mandje op den weg tegen en bood haar het kettinkje aan met een diepe buiging. - ‘Voor mij?’ zei Floortje verbaasd... Maar zij zou zich nòg wel véél meer verbazen, - want hoor, hoor, alle klokken begonnen te luiden omdat Mirolijntje, het prinsesje, terug was; en er was feest, wel een week lang, en Floortje zat naast Mirolijntje, en kreeg de prachtigste geschenken van de Koningin. Iedereen was blij. En Mirolijntje en het bloemenmeisje bleven elkander liefhebben, haar heele leven lang.

VOOR MIJ?